

Opět vytahuji jednu velmi starou báseň ze starého Kultu. Její stáří nic neubírá na jejích kvalitách, spíše naopak. I v dnešní době lze velmi nápaditě přeložit dílo světového klasika E. A. Poea.

autor: [Paj](#), převzato z Kult fantazie, <http://kf.hocke.eu/havran-3/>, 2006

Tento prudce geniální překlad moderně a dokonale vyřešil všechny problémy s převedením "Havrana" do soudobé češtiny. Nejlépe je to vidět na refrénu, kde jednoslovný výraz nevermore, s tvrdě znějícím "r" a prodlouženým až naříkavým "o" v poslední slabice (tak to chce Poe), byl přeložen jako jediné možné slovo "tetrachlór". Toto slovo mi připadá ještě smutnější a beznadějnější než originál. (Napadl mne ještě "pomidór", ale možná toto slovo nezní každému tak odporně a nechutně jako mně, který rajčata nejím). Takto přeložená báseň, s použitím nejvhodnějšího možného refrénu a bez nadnesených přepjatých básnických obrátů z předminulého století, je teprve nyní naprosto dokonalá. Pomocí tetrachlóru ji lze současně také považovat za zcela odmaštěnou. Tak dokonalý překlad tu ještě nebyl.

O jedné dost svinské půlnoci, zblblý ze své hnusné nemoci,
nad příručkou první pomoci, tak odpudivé jako mor,
já čuším oděn do tepláků, v bytě chladného paneláku.
Vtom slyším zvuk jak od gumáků, když šlapou v slupkách od brambor,
snad někdo zvrací nebo tleská, u mých dveří na koridor,
však cítit je jen tetrachlór.

Vím přesně, jak to tenkrát bylo, byl prosinec a venku lilo,
kus vajglu tepich propálilo, já tupě hleděl na otvor.
Čekal jsem kdy mne přejde depka a nebo zda mne klepne Pepka,
z či-ku-li už mi praská lebka, musím jít zvracet na lavór.
Vyhlížím zítřek, snad mé splíny, zmizí jak sysli do svých nor.
Zkusím fetovat tetrachlór.

Šramocení však neustává, se záclonou mi průvan mává
a její barva červenavá, mne upomíná na prapor.
Klidný však z toho nejsem vůbec, opakuji si jako blbec:
"Některý známý dřevorubec, chce se mnou zavést rozhovor.
Nezachovám se jako hrubec a nenadám mu do potvor.
Nabídnu mu svůj tetrachlór."

Tedy jsem se vytrhnul z fetu a řekl jsem zdvořilou větu:
"Ať jsi gay nebo holka k světu, vejdi, nestůj jak buran z hor.
Já jsem tě skoro nezaslechl, z fetu jsem tady skoro zdechl.
Můj sluch už nechce vnímat ostře, a třesu se jak vibrátor.
Mozek už neporoučí kostře, v představách vidím Leonor.
Pojď se mnou číchat tetrachlór."

Pak spěchám dveře otevřít, venku nikdo, jen tma jak v řiti.
Tak trapně se jen kretén cítí, když sluch provede blbej fór.
Bylo to jen klamavé zdání, pustím se zase do číhání.
Stále však slyším to pleskání, nepomáhá mi Panadol.

Cítím se jak po fackování od rozzuřené Leonor,
když jsem jí nedal tetrachlór.

Zpět v pokoji špicuji uši, teď už to vnímám jak se sluší.
Jde to od okna, na mou duši o tom už není žádný spor.
Nepochybně se z toho zcvoknu, opatrně přecházím k oknu.
Venku jen tma, ještě tam zmoknu. Jen osamělý semafor
dělá svou jednotvárnou hoknu a někde bliká u závor.
A mně dochází tetrachlór.

Když jsem otevřel okno zcela, tak dovnitř jako šrapnel z děla,
vlít havran s ránou, která zněla, jako by vstoupil Predátor.
Zamířil ke gumové panně, co nafouknutá na divaně,
zastupovala odevzdaně, moji nebohou Leonor.
Nezkoušel na mne žádné zbraně a nestavěl se na odpor,
čichal jen se mnou tetrachlór.

Opravdu málem rozesmálas, mne moje panno značky Pallas,
když na tvou lebku sedl naráz ten noční Luciferův tvor.
Chová se tu jak v nočním klubu a ač má zobák a ne hubu,
neměl by být jak klacek z dubu co zapomíná na dekor
a říct své jméno jako někdo, z něhož je možno brát si vzor.
Vtom havran řekl: "Tetrachlór."

Je pěkné že cvičení ptáci jsou schopni zvládat konverzaci,
ač jeho slova smysl ztrácí, zkusím se ho ptát na názor.
Zřídka lze ptáka pozorovat, jak jde s člověkem diskutovat.
Přiletí se mu domů schovat a dělí se s ním o prostor,
posadí se velice líně na latexové figuríně, tváří se jako senátor
a jmenuje se Tetrachlór.

Pták si sedí v odporném puchu, nadouvá se v houstnoucím vzduchu.
On bez jakéhokoli vzruchu, tak moudře jako profesor,
řekl své jméno hrdě světu, a nyní je snad na odletu.
Asi jen na okamžik je tu, brzy mi zmizí za obzor.
Co by jej mohlo zdržet v letu, když nemá smysl pro humor?
Havran odpoví: "Tetrachlór!"

Začínám cítit s tímto ptákem, jeho pán asi byl feťákem,
havran byl učenlivým žákem a uměl volat: "tetrachlór"
Napodoboval pána zjevně, žádal si zřetelně a pevně,
vždy stále pevněji a zpěvně, zvučně jak operetní sbor,
který odmítá zpívat levně, svůj návykový tetrachlór.
Mocný a silný tetrachlór.

Usmívám se, však žerty stranou. Usedám před gumovou pannou
a na pohovku upatlanou, se mi rozlévá alkohol.
"Nemysli si ty blbý ptáku, že nevím jak je při abst'áku.
Těž já si prožívám ty stavy, kdy sám upadám do představy, že jsem
věštec či vědátor.

Vždy marně vtoukám do své hlavy, ať se jim staví na odpor.
To dokáže jen tetrachlór.

Tak jsem havrana provokoval, on místo aby diskutoval.
do latexu zuřivě kloval, jako nějaký diktátor.
Světlo mé úsporné zářivky, na láhve vrhá divné křivky.
Smutně se balím do příkrývky a připadám si jak magor.
Fialový samet té deky splývá až dolů na jekor.
Atmosféra pro tetrachlór.

Ve vzduchu puch ptačího trusu, smrad je jak v kapli při funusu,
Z venku zní rachot trolejbusu jak když nůž skřípe o kastról.
Proč jenom mně se tohle stává, řvu na havrana jako kráva:
"Řekni: Co zapomenout dává na tu bestii Leonor?
Řekni to jasně jednoznačně, bez idiotských metafor!"
Havran odpoví: Tetrachlór

Prognostiku, ať už jsi ptáče, nebo čert, který zdrhnul Káče
nemám chuť ani na lahváče a hlavu mám jak karfiól.
Ať jsi posel z dimenze cizí, či přelud který v bouři zmizí,
řekni zda někdy zvládnou krizi, z nemoci od mé Leonor,
z té progresivní paralýzy, kterou mám díky Leonor.
Havran jen čichá tetrachlór.

Prognostiku, černý jak lógr, ať už jsi čert a nebo fógl,
můžeš mi věřit, že bych mohl zmačkat tě jako staniol.
V pekle budeš pro věčné časy, mezi čerty, d'ábly a d'asy.
Uvidíš někde, kde má asi Lucifer ten svůj fraucimor,
jak čerti s rohy a s ocasy, si opékají Leonor?
Pták krákl: "Jenom tetrachlór."

Tak zvedni zobák ptačí svině, neseď si tady jako v kině,
nebo si zajdu do kuchyně pro ostrý nůž a pro kastról.
Dost bylo tvého krákorání, udělám z tebe bujón vraní.
Budeš mít navždy po létání, už si neseď na javor
a tvoje kosti po obrání, schroupe sousedův labrador.
Tak vyprchej jak tetrachlór.

Havran jako by nebyl živý, sedí, sedí a jenom civí,
vypadá divně trvanlivý, jak by se změnil na mramor.
Vůbec nemrkne ani okem, hlava se mu otáčí bokem,
celý se třese silným šokem, jak Trabant co vjel na rigól.
A já říkám s posledním lokem: "Už se nezvednem, to je gól."
Nevermore a tetrachlór.

A teď ať se snaží američani přeložit si to zase zpátky, když "Tetrachloride" se jim tam nebude
rýmovat. Leda, že by použili "Trichloride", je to taky těkavá látka a má o slabiku méně.